

Јединој – Иван Станковић

ТИ РАСТЕШ

Мом Цукеру, мојој супрузи, песникињи

Ти растеш

твоје се речи успињу
према звездама

као дијамант
с хиљаду фасета
њихову светлост преламају
засењујући
и сјај сунца

Ти растеш

твоје се речи као жива
разливају свемиром рима

и проналазе пут
до Олимпа, до Пантеона
до свих богова Поезије
до ушију Муза
с којима општиш на равној нози

Ти растеш

твојим се речима насито хране

сви светови стихова
познати и страни
по безбројним сазвежђима
разбацани

Ти растеш

твоје се речи усецају
у неуништиви, вечни камен
постојања
у папир и у ваздух
у златни конач мреже трајања

Ти растеш

а твоје речи звоне
на уснама, у срцима

личне исписују успомене
у туђим главама

речником постају
неизговорених надања
и осећањима и мишљу
људи који тек ће постојати
светиоником њихових дана

Да
ти растеш

и твоје речи с тобом
расту и цветају

мирисног полена изданке дају

у врту Надахнућа
опрашују их птице и инсекти
лептири бесмртности
шарених крила

Ти растеш

твојих се речи корење
шири и јача

дубоко у земљу
урања, дуби тло
све снажније, све чвршће
као моћна шака на окупу држи
растресити компост

Ти растеш

док твојих речи крошња
дубоку сенку баца

у чијој хладовини лежи
и лено се одмара
увек свежа и мекана трава
угажена стопама
старих љубавника

Јер

ти растеш

у твоје се речи дах усељава
наших душа

нас којих те малобројна
армија следи
кроз ватру, кроз воду
кроз тајно значење
времена

Ох, како само брзо
и незаустављиво
неумитно
ти растеш

а твоје речи праштају
и оно што праштати
не вреди

велике, узвишене
надмоћне
хермелин на гримизном плашту
на твојим нежним плећима
Атласа

Ти
ти растеш

твојих речи река буја
без обала

распомамљени ветар
надима бела и црна једра
бродовља које њоме плови
без страха
ка нествореном ушћу

Ти растеш

Ти растеш

цигле својих речи предано нижеш
подижући храм

уточиште
идолопоклонаца, правоверних
првосвештеница си
апостола језика бољег
мецена ускрснућа бесмртних

Чуј
ти растеш

неукротива се лавина твојих речи
с висина обрушава

бела и девичански чиста
грудва стидљивости
закотрљала се једнога дана
нарастајући са сваком новом
свој неизбрисиви утирући траг

Ти - растеш

твоје речи све више
испуњавају простор

видике, хоризонте
гутајући празнину
бесмисла
употпуњавајући, делић по делић
зацртану слагалицу

Ти растеш

и твоје речи расту
надростајући себе

свет нов уобличавају
стварају
као Бог, земљу и мора
и биљке, сва жива бића
и једног човека и жену

један нови почетак

А ти растеш

и живиш

живе са тобом речи твоје
кроз тебе дишу

изнова и изнова
грла их изговарају
руке их пишу
свемир их памти
прометејски свако слово им пламти

Ти растеш

а твоје речи више
нису речи

у нешто веће и потпуно
ново, још невиђено
израстају

саме себе надвисују
и надрастају

и одлазе
и заувек овде остају

А ти настављаш
да растеш

и твоје речи постају
ти

и ова песма постаје ти
и љубав - сва љубав
постаје ти
и границе све се губе
и бришу

и постају ти

А ти растеш
и растеш

у твоје речи се слива
све и сва

и један и један престају
да буду два
и постају ти
ти, која у себе упијаш
почетак и крај
и оно алфа
и оно омега
и сва она слова

између
који постају ти

ти која растеш

до застрашујуће
и оспокојавајуће
утешне свеобухватности
која укида потребу
и обесмишљености удара
коначни жиг
на све друго.

Ти растеш.

